

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului :

Parohiile cl. I. pe un an 860 Lei
Parohiile cl. II. 700 Lei
Parohiile cl. III. și subclasă 600 Lei
Pentru particulari 500 Lei

APARE DUMINECA

MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI
EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.

Prețul inserțiunilor

Concure de prot. 1'00 Lei. Parohii de
cl. I 1000, de cl. II 800, de cl. III 600 Lei
Celelalte publicații 1 cm. □ 8,50 Lei.

O generație eroică și teoforică.*

II

Sensul luptei noastre este de a împăca cerul cu pământul, de a readuce pe Hristos în lume și de a scăpa de invazia asiatică. În această luptă vom demonstra lumii puterea, jertfa și capacitatea eroică a noastră. Vom arăta că omenia noastră nu e slăbiciune, ci pară de foc pentru abuz și silnicie. Ne legăm dreptul la istorie și la reîntregire. Să scriem cu litere de foc și cu sânge că atât la pace cât și la războiu, noi murim înfrățiți cu pământul care e al nostru și numai al nostru. Să lăsăm dâră de lumină generațiilor viitoare că nimic nu se poate realiza în lume fără: unire în bine și în rău, armonie și ierarhie în viață, ordine, disciplină și solidaritate în luptă. Prin aceste pârghii, comunitatea românească e clocot de energie și sălaș de creație. În acest climat de altitudine și vibrație națională, nu pot trăi trădători, canalii, impostori și apostazi. Cine nu e la unison cu aspirațiile neamului și nu interiorizează sensibilitatea etnică, e dușman al desăvârșirii românești, iar eliminarea sa e o necesitate și o obligație. Prin armata țării, în Răsărit, la luptă participă întreaga conștiință românească. Lupta e a neamului și noi toți știm să luptăm pentru neam. Aceasta trebuie s'o știe dușmanii noștri și să ia aminte.

În noi trăesc toți înaintașii și din fapta noastră se vor bucura sau vor pătimi urmașii. Deaceia, în toiul luptei nu e decât o soluție: a lupta până la capăt, a lupta până la totala biruință. În finalul luptei credem și pentru credința aceasta suntem capabili de acte eroice. Credem în viitorul nostru, că din pătimirea prezentului vom împleti cununa reîntregirii no-

stre. Bravura și eroismul armatei noastre a intrat în legendă. Fapte de basm au înfăptuit voinicii noștri în țara fără margini a balaurului apocaliptic. Așa își cucerește dreptul la viață și libertate neamul nostru, care nu a trădat istoria și n'a deviat dela linia destinului său. La pace, vom vedea țara cea nouă și mărită, pentru care au pătimit conducătorii, au plâns poeții, au luptat haiducii, au murit eroii și s'au rugat sfinții. Această țară e a noastră, căci noi toți suntem făptuitorii ei. O purtăm în suflet, o visăm în somn, o dorim în peregrinări, o cântăm în dureri, o apărăm în primejdie și tot în ea ne regăsim după moarte cu toți ai noștri dragi.

Această taină n'au priceput-o dușmanii noștri de veacuri și de aceea nu și-au putut explica miracolul și fenomenul românesc. Istoria noastră e plină de durere, de suferință și de lacrimi; dar toate sunt pentru învierea și mântuirea noastră prin patria noastră.

Lupta e cu tine, cu alții și cu puterile întinericului. În această luptă noi nu suntem singuri, ci avem în ajutor pe eroii noștri sfinți și pe Dumnezeu, care nu se lasă biruit de creatura răsvrătită.

Satana a fost învins de Hristos în pustie și tot în pustia stepei va fi demascată și învinsă tentativa lui Stalin de a demoniza istoria.

Se cuvine deci ca lupta să fie însoțită de rugăciune, ascetism, comuniune în potirul euharistic și convertire. Prin acestea implorăm puterea cerului și vom reuși să scăpăm de toate asalturile armatei roșii. Prin acestea înțelegem să jertfim totul, spre a menține și dobândi totul. Nu e timp acum de calcule și tranzacții, ci e vremea jertfei și rugii.

În frontul muncii, al rugăciunii stăruitoare, al optimismului și încrederii în viitor și al eroismului din Est, istoria noastră se afirmă și

*) Continuare din Nr. 5/1944.

triumfă. Grăbește, Doamne, ziua cea mare a împlinirii românești!

Un șantier al înfăptuirilor și un arsenal al forței spirituale, e țara noastră la această răscruce de veac. Sângele eroilor se înfrățește cu sudoarea muncii și rodește fapta vredniciei românești peste veacuri.

Nu ne putem liniști, până ce nu vom fi din nou uniți. Și acum, au lăcrămat în morminte generația lui Ștefan, a lui Mihai, a lui Tudor Vladimirescu, a lui Horia, Cloșca și Crișan, a lui Avram Iancu, a lui Carol I și a lui Ferdinand I. Sbuciumul lor ne-a dat puteri în luptă. Nu vor avea liniște în ceruri, până ce nu ne vom făuri țara cea nouă, la care ei toți ne ajută.

Strigăm tuturor deci: că nu cerșim dela nimeni pământ, dar nu lăsăm pe nimeni să ne calce glia noastră. Să dăm dușmanilor pământ, doar pentru mormânt. Nu implorăm milă dela nimeni pentru ce e al nostru, căci știm să-l cucerim prin eforturi și jertfe. Aceasta e linia onoarei naționale. Dacă nu poți trăi prin tine și, prin tine, neamul, nu meriți dreptul la viață. Acest drept la viață noi îl merităm cu prisosință. Aceasta am dovedit-o în repetate rânduri. Hotarul nostru e trasat cu sânge de eroi și e fixat prin morminte, troițe și cruci, ce nu pot fi nimicite în veac. De jur împrejur neamul nostru e încins cu centura de foc a eroilor, ce ne vor apăra și ne vor ajuta să ne desăvârșim. De aici începe transfigurarea românismului și spiritualizarea progresivă a substanței etnice.

Pentru ascensiunea neamului, e necesar a se restabili cultul valorilor și a se făuri elita de mâine. Conducătorul de azi, are privirea ațintită și încordată spre cei de mâine. Grija de căpetenie e de a forma pe cei ce vor urma și cărora li se va încredința patrimoniul nostru milenar. Generația tânără are o grea misiune de împlinit: să desăvârșească neamul întregit.

Cine crede în pace o va vedea și se va bucura de roadele ei. Cine e convins de dreptatea neamului, se va comunica din împlinirea ei. Cine participă la sbuciumările și tragediile patriei, va fi părtaș la minunea cea mare a învierii românești. Cine se identifică și urmează poruncile clipei de față, va fi martor ocular al intrării noastre în istorie și cultură. Se va bucura de prețuirea și cinstea ce ne-o va da istoria.

Mergând spre Golgota, trebuie să te odihnești în Ghetsimani, spre a te ruga și fortifica.

Prin Ierusalimul cărturarilor și fariseilor a trecut Iisus spre patimi și răstignire. Prin mormânt a învins puterea morții, a pălmuit pe asasini și a demascat pe trădători.

A înviat Iisus și a indicat calea adevăratei vieți spirituale. Scopul final al istoriei e: învierea și vecinicia. Din acest adevăr ne-am adăpat când eram la strâmtorare și în necazuri și prin el am biruit mereu.

Lupta pentru adevăr și dreptate, suferința pentru ideal, pătimirea pentru credință și martiriul pentru sfințenie, sunt valorile lansate în lume de Iisus și toate acestea sunt coordonatele istoriei românești.

Din aceste adevăruri să se inspire toate instituțiile de educație și toți cei cu răspundere în creșterea și pregătirea generației tinere.

Din legea onoarei, din cultul eroilor, din disciplina și solidaritatea națională, să ne facem arme și sprijin în viitor.

Totală încredere în biruință să ne stăpânească pe toți.

Se cuvine să se încadreze toți pe linia frontului de înfrățire generală și reală a generațiilor și a conștiințelor.

Realitate devenind acest lucru, ne aflăm pe drumul categoricelor victorii și împliniri naționale. Un neam regenerat și disciplinat prin metoda dăruirii, nu poate fi biruit. Uniți în nădejdea victoriei, pacea ne va realiza dreptatea și drepturile istorice.

În aceste gânduri și năzuinți naționale s'a deschis școala românească, ce are misiunea de a crește generația tânără în logica jertfei, a luptei și morții pentru neam și pentru idealul spiritualității românești.

În lupta cu taina cărții și a științei, generația tânără este orientată după chemarea viitorului și după vocea gliei străbune. Crescută pentru pământul și pentru cerul nostru românesc.

O generație eroică pe plan național și o generație teoforică pe plan spiritual, e tot ce așteaptă neamul dela tineretul românesc. Dela acest tineret crescut în durere și lacrimi părintești, așteptăm mântuirea.

De măsura în care se va pătrunde de aceste chemări și misiuni, tineretul românesc își va legitima dreptul la existență, iar prin aceasta neamul privilegiul la destin și istorie.

Prof. I. Gh. Bulea

„Misionarul copiilor“.

Sub acest titlu, confratele „Biserica și Școala“ publică editorialul său de Duminică trecută, 30 Ianuarie a. c., semnat „c. t.“ sub care descifrăm pe păr. cons. ref. Caius Turicu, dela Episcopia soră din Arad.

Ca urmare a unei hotărâri luate într'un Cere Catihetic, P. S. Episcop Andrei al Aradului a numit, pentru această Episcopie, un misionar al copiilor, în persoana unui autor a două manuale de religie.

Articolul de fond amintit conturează, în mare, câmpul de activitate al misionarului, a cărui necesitate o cere intensificarea educației religioase a tineretului din școala primară și din organizațiile extrașcolare și premilitare.

Desigur salutăm cu cel mai curat gând nobila preocupare a P. S. Andrei, cristalizată atât de nimerit în grija ce depune la creșterea tineretului. După ce în eparhia Aradului se lucrează intens și sistematic la îndrumarea pe calea dreptei credințe prin acea școală duminicală, pentru toți creștinii, dar mai ales pentru adulții, cu noul organ de acțiune se urmărește o sistematică îndrumare educativă religioasă a celor tineri.

Dar lucrul ni se pare extrem de greu și, în actualele împrejurări, anevoie de îndeplinit.

Vârsta cea mai frumoasă a copilăriei este succedată imediat de vârsta critică a adolescenței. Misionarul, ca și catihetul, delimitând cele două câmpuri de acțiune, va trebui să opereze după program cu totul diferit pentru cele două categorii de oameni în devenire. Contribue neapărat, ba poate chiar în chip hotărâtor, modul de lucrare al catihetului în școala primară. (Misionarul lui Cronin, invocat de păr. Turicu, are cu toate acestea și el o mare desamăgire cu însăși fiica lui adoptivă, Ana, dar aceasta nu scade cu nimic prestigiul misionarului stăruitor.)

Legătura de toată ziua, legătura ce stăruie și se menține între catihet și copilul de școală atâta vreme cât acesta stă pe băncile școlii, devine tot mai firavă când copilul părăsește școala.

Nimeni nu s'a ocupat până acum la noi de educația sufletească a celor cari au părăsit școala. Ne mirăm atunci că ei nu dau pe la biserică de fel până la cununie, dacă o mai fac și pe aceasta, căci oricum concubinajele nu au dispărut și nu dispar la noi. Organizațiile extrașcolare și P. P. se ocupă de multe lucruri, bune chiar, poate și de educația religioasă, dar de aceasta numai la suprafață. Biserica nu și-a spus încă al ei cuvânt cu privire la toate aces-

tea, așa că să nu ne mirăm dacă se iau măsuri răzlețe.

De aceea, în concluzie, admirăm măsura P. S. Episcop Andrei al Aradului, dar credem că sarcină uriașă se pune pe umerii misionarului. Războiul a stricat rău echilibrul sufletesc și cu deosebire pe cel moral din oameni, așa că un organ coordonator și însuflețitor a unei acțiuni bune este prea puțin pentru o asemenea povară. Reușita întreprinderii lui o garantează exclusiv preoții catiheti, încărcăți și ei excesiv de mult astăzi, dar oricum cei dintâi răspunzători de „mielușei“ dați lor în pază.

Pentru necunoscuții mei frați.

de: Pr. Dr. Iacob Crețiu

Toate instituțiile, fie de Stat, fie particulare, sunt puse în slujba membrilor și a unui ideal. Toate își au viața lor proprie, specifică structurii lor, care e determinată de preocupările, de luptă cotidiană, de mai bine, a elementelor lor componente, a membrilor lor.

Pentru a se face o cât mai trainică sudură sufletească între membrii lor și pentru a se putea ajunge la o cât mai sigură promovare a intereselor lor colective, de regulă, fiecare instituție mai importantă își are și organul ei de publicitate.

Ca orice instituție vie, Biserica, își are și ea viața ei. Și, lupta de fiecare zi a slujitorilor ei, pentru ridicarea spre culmile idealului creștin a membrilor ei, în parte, este trecută în coloanele organelor fiecărei eparhii.

Astfel, „Foaia Diecezană“, în primul rând a fost, este și va rămâne „tribuna liberă“ a slujitorilor Sfântului altar strămoșesc din eparhia de Dumnezeu păzită a Caransebeșului, cari au de făcut vre-o mărturisire, pe cari îi frământă vre-o preocupare de interes general pentru Sf. Biserică, pe cari îi animă doriri de mai bine, de ridicare cu orice preț a celor cari o citesc, spre perfecțiunea moralei creștine.

În „Foaia Diecezană“ au scris mulți slujitori ai Sf. altar, cari azi își odihnesc în liniște truditele lor oseminte, în uitare și îndepărtate morminte de pe întreg cuprinsul eparhiei noastre, căci viața lor întregă, s'au nizuț să facă, mai mult decât erau obligați, pentru Biserica lor.

În foaia aceasta, care trebuie considerată de noi, ca foaie a noastră, căci întotdeauna aproape numai de noi a fost și este cetită și în primul rând, pentru noi a fost scrisă încă

dela început, de întemeietorul ei, de marele ierarh Ioan Popasu și de toți ierarhii bănățeni, cari i-au urmat în scaunul vlădicesc al Caransebeșului, scriu și azi mulți colaboratori de seamă, cunoscuți și apreciați mânători ai condeiului, ai slovei bisericești, ai ortodoxiei bănățene.

Totuși, se întâmplă câteodată — s'a întâmplat de multe ori ne-ar mărturisi neobositul ei redactor de aproape două decenii, Dl consilier referent eparhial al secției culturale — Nicolae Cornean, — ca redactorul „foii noastre“ să se frământa cu gândul, că... nu va putea să o scoată la timp din tiparnițe, din lipsă de material, din lipsă de colaboratori.

Îndrăznesc să afirm aceasta, căci am avut prilejul să cunosc de aproape situația.

Cauza unor asemenea stări, în cari în mod fatal a ajuns „foaia noastră“ — în care cei mai mulți dintre noi n'au văzut, cum nu vedem nici azi, că e în primul rând „tribuna noastră“, — în decursul existenței ei, — aceasta ne-ar mărturisi-o toți redactorii ei, — suntem tocmai noi cei mulți, pentru care ea a fost și este scrisă în primul rând, noi care avem atâtea de spus, pe cari ne frământă atâtea preocupări frumoase în legătură cu Biserica noastră, cu misiunea noastră sfântă.

Noi, cari avem câteodată atâtea nedumeriri, atâtea dureri și totuși nu îndrăznim să ne deschidem sufletul să luăm tocul în mână și să scriem în „foaia noastră“, să ne întrebăm unii pe alții, să cerem superiorilor noștri anumite clarificări, să-i facem să ne cunoască mai deaproape sbuciumul și neajunsurile vieții noastre.

... Îmi spunea odată fostul redactor timp de mai mulți ani al F. D., Dl consilier referent eparhial al secției bisericești Romul G. Ancușă, conștiincios slujitor al Sf. altar strămoșesc, apărător dârz al drepturilor noastre și înțeleghător deplin al sbuciumului nostru sufletesc, căci a trăit o viață întregă cu noi și prin noi, cam acestea:

— Ce bine ar fi, dacă fiecare preot ar scrie din când în când, la foaie, destăinuindu-și sufletul, ridicând o problemă pentru a fi dezbătută, rezolvată, căci sunt atâtea de făcut... și poate nu se fac, căci P. S. Episcop și noi cei dela centru, cu toată bunăvoința pe care o avem, nu putem cunoaște toate preocupările lor frumoase, năcazurile, lipsurile lor... cari implicit pot fi ale Bisericii...

— Ar trebui să scrie, am zis atunci și zic și azi. „Foaia Diecezană“ ar trebui să devină în scurt timp, tribună liberă pentru fiecare din noi, cari plecați de pe bănciile școlii, cu en-

tuziasmul tinereții noastre, cu dorința de faptă, cu puterea noastră de muncă 'ntregă, răzlețiți prin îndepărtate și uitate sate, neținând contact prea strâns unul cu altul, cei mai mulți terminăm lupta vieții nu ca biruitori, ci ca învinși.

Ori, aceasta, n'a fost, nu este și nu va putea fi decât o pierdere pentru Hristos, pentru Biserica Lui. Mi se va spune poate, dacă aceasta și-a fost credința, dacă așa ai văzut lucrurile, atunci de ce de câțiva ani, n'ai mai dat nici un semn de viață? De ce?

Aș răspunde că, recunosc a nu mai fi scris demult timp mai nimic pentru frații mei întru Hristos, pentru noi cei mulți, cari facem parte din masa marelui anonim, pentru noi cari ne irosim forțele și sufletul, departe, departe de cei cari doresc să ne cunoască mai deaproape și vreau să ne ajute în lupta noastră, să ne încurajeze, căci lupta noastră este și lupta lor și a Bisericii lui Hristos.

... Și-mi pare rău, dar cred că pot justifica ușor tăcerea mea. Viața pentru mine a fost aspră, așa cum cred că a fost și pentru cei mai mulți din colaboratorii de altădată ai Foi Diecezane, cari au dat și dau și ei, ca și mine, tot mai puține semne de viață. Motive?? Sunt destule. Fiecare ar putea să-și invoce pe ale sale, de ar fi să facă o sinceră mărturisire.

Eu însă cred, că, pentru toți, asprimea vieții lor, prăbușiri vremelnice, prea timpurii, sunt cauzele eficiente ale tăcerii lor.

Dar, aceasta nu înseamnă că ei sunt învinși ai vieții, căci noi slujitorii sf. altar suntem datori să ieșim din luptă biruitori și nu învinși. Sufletul fiecăruia desigur a trecut prin multe încercări și desamăgiri, ca și al meu... și azi unul, mâine altul, a ieșit din linia întâia de luptă și au început să nu mai dea semne de viață... dar n'au murit.

... Vreau să închei aceste rânduri de început, însă înainte de a încheia, fac un apel, adresat necunoscuților mei frați întru Hristos.

Fraților mei de luptă și suferință, deschideți-vă sufletul! Luați tocul în mână și scrieți. Ușurați-vă, căci multe vă sunt neajunsurile și durerile vieții voastre, multe vă sunt preocupările frumoase, de mai bine pentru Biserica lui Hristos. Și, când fac acest apel, îl fac pentru că e bazat pe o convingere, întemeiată pe multe constatări. Prea Sfințitul nostru Episcop Veniamin, este adânc preocupat de soarta Bisericii din Eparhia Sa și se interesează de aproape de ceea ce facem fiecare din noi, căci azi mai mult ca oricând, Biserica lui Hristos

trebuie să fie vie, să fie la înălțimea momentului istoric prin care trecem ca neam. P. S. Sa dorește apoi din tot sufletul să ne ajute să biruim adversitățile cu cari avem de luptat, căci ca fiu de preot, cunoaște deaproape, sub toate aspectele ei, viața noastră, asprimă ei.

Petrecându-și cei mai frumoși ani ai vieții, ca și noi, în același mediu și ridicându-se prin vrednicia personală la înălțimea tronului arhieresc al lui Ioan Popasu, s'a hotărât să trăiască numai pentru noi și prin noi să ridice Biserica lui Hristos din eparhia Sa, pe culmile idealului creștin.

Dar, pentru a ne putea ajuta, trebuie mai întâiu să ne cunoască cât mai deaproape sufletul, preocupările noastre de mai bine, neajunsurile vieții noastre. Scriind la „Foaia noastră” cei cari avem ceva de spus, foarte repede și mai ușor ne va cunoaște. Și, aceasta ar fi un câștig de timp și indirect un câștig pentru Biserică.

Scriind, ne vor cunoaște mai deaproape și ne vor ajuta și Colaboratorii Prea Sfințitului Părinte Episcop, cari stând de atâția ani în slujba Bisericii, cunosc și ei deaproape felul vieții noastre, a celor mulți și năcăjiți...

Rămâne însă, ca, să ne deschidem sufletul, să ne destăinuim durerile, să ne mărturisim... nu, desamăgiți și copleșiți de adversitățile vieții, să ne resemnăm, să renunțăm la luptă, să începem numai să... vegetăm.

CUVÂNTUL VIEȚII

(I IOAN 1)

XIX.

Mărturisirea păcatelor.

La Dumineca Fiului Rătăcit.

(Luca 15, 11—32)

„sculz-mă-voiu și mă voiu duce la
Tatăl meu și voiu zice: Tată, greșit-am
la ceriu și înaintea ta” (Luca 15, 18).

Dupăce Cuvântul Vieții ne-a arătat că mântuirea se primește de către fiecare om prin pocăință (Ev. după Botez) și după ce a descoperit adevărata pocăință prin pilda lui Zacheu, iată că, în Dumineca Fiului rătăcit, El ne desvăluie, într'un mod unic și neîntrecut, întregul proces psihologic al pocăinței, pilduind *modalitatea ei*, care este *mărturisirea*.

Fuința și necesitatea mărturisirii

În sf. Scriptură cetim că sf. Ioan Botezătorul propovăduia în pustia Iordanului zicând: „pocăiți-vă că s'a apropiat Împărăția Cerurilor” (Mat. 3, 2) și toată lumea la acest strigăt „ieșeau la dânsul *mărturisindu-și păcatele sale și se botezau*” (Mat. 3, 6). Față de aceia cari nu făceau așa, ori veniau la el numai din curiozitate sau pentru „a-l ispiti”, ca să-i hotărască, el le striga: „pui de vipere, cine v-a arătat să *fugiți de mânia ce va să fie*”.

Din această împrejurare sfântă, vedem că atunci când dumnezeescul Înainte-Mergător gătea căile mântuirii prin spălarea botezului, stabilind chipul semnului de refăinare a vieții, fapta principală a acestui act era *mărturisirea păcatelor*.

Cerută de Dumnezeu în legea lui Moisi (Lev. 26, 40; Num 5, 6—7), împlinită în mijlocul poporului ales în toate timpurile (Iosua 7, 19; Judecători 10, 15; David, II Regi 12, 13; Salomon, III Regi 8, 47—48), - îndeplinită ca răspuns la strigarea prorocilor (Isaia 64, 5—6; Ier. 14, 17—20), reluată cu însuflețire în comunitatea celor întorși din Vavilon (Ezdra 9, 6) — mărturisirea păcatelor, a fost și este, cel mai ales mijloc de refacere a legăturii cu Dumnezeu când se întâmpla ca să se rupă din cauza fărâdeleșilor morale sau religioase.

De aceea sf. Ioan Botezătorul o cere scrutând cu privirea sa de ascet al asceților, inimile celor ce veneau să-l asculte: „pui de năpârci” și ei „*mărturisindu-și păcatele se botezau*”.

Mântuitorul găsește în mărturisire cea mai îndreptățită iertare de sub osânda legii jignite prin păcat. Cu ochii săi blânzi și fără de prihană, dar cu glas de Duhovnic al duhovnicilor, El se adresează cărturarilor și poporului pregătit să omoare pe cea prinsă în desfiânare: „cel ce este fără de păcat între voi, acela să arunce întâiu cu piatra în ea” (Ioan 8, 7), iar când vrea să arate puterea mărturisirii, cu privire la mântuire, atunci răspeacă nemuritoarele pilde a vameșului și a fiului cel rătăcit, învățând chipul mărturisirii.

E tristă istoria fiului rătăcit și cine n'o cunoaște sau n'a trăit-o măcar în simțirea, dacă nu în istoria vieții lui?, iar bucuria întoarcerii, ce inimă poate fi atât de împietrită să nu o simtă și să nu se înduioșeze, și câți ochi nu se vor fi înălțat cu nădejde spre mila Tatălui ceresc, luând îndemn dela acest fiu care ne personifică pe noi pe toți, dela Adam și până la sfârșitul omului?

Da, aceasta așa este, dar cine poate să se coboare până la simțirea adâncă a mărturisirii sau spovedirii păcatelor sale, căci acesta este lucrul păcătoșilor și inima omului, de obicei nepocăită, cum să găsească putere „să-și vină întru sine“ ca fiul cel curvar și să zică: „duce-mă-voiu la tatăl meu și voiu zice: tată am g eşit“!? Cine și cum?

Răspunsul este hotărît și ne înglobează pe toți:

— *Toți oamenii, prin mărturisire, pentru că nu este om fără de păcat și toată dreptatea noastră este înaintea lui Dumnezeu ca o cârpă lepădată și însuși gândul că am fi fără de păcat este unul din cele mai fundamentale păcate: „de zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înși-ne și adevărul nu este în noi“, de zicem că n'am greșit, atunci îl facem pe El mincinos și cuvântul Lui nu este în noi; iar de mărturisim păcatele noastre, atunci El fiind credincios și drept ne va ierta păcatele noastre și ne va curăți de orice nedreptate“ (I Ioan 1, 8—10).*

Că aceasta așa este, să privească omul — drept sau păcătos — oricum s'ar crede el, la Dumnezeu și să se ispitească în inima sa și venindu-și întru sine să socotească:

Treptele formale ale spovedaniei

1. dacă **față de Dumnezeu** a păzit toate poruncile sfinte, atât pe cele mici cât și pe cele mari; dacă l-a iubit numai pe El și pentru El și prin El; sau, dacă a împlinit porunca de a-I sluji cu tot sufletul și dacă e gata să moară pentru El?

Cel care se crede fără de păcat la aceste întrebări, acela să răspundă întâiu.

— Nu-i nimeni. În fața omului gol și plin de bubele acuzelor, se ridică statura de munte a binefacerilor lui Dumnezeu și chipul iubitor de Părinte, pe care cu toții l-am părăsit, depărându-ne și cheltuind cu ingratitude ofensatoare, prin păcate, nu numai darurile naturale ale Proniei Lui, ci și mărgăritarele harurilor, pe cari le-am schimbat de mult cu roșcoavele ce le mănâncă porcii: „scula-mă-voiu, dar, și voiu merge la Tatăl meu“.

2. să mai socotească, dacă *față de sine* și-a împlinit fiecare datoria ce stă în gîija sa proprie, mai ales față de suflet, ajungând „a se lipsi“ din cauza viciilor și defectelor ce dăunează puterea și sănătatea trupului și a sufletului,

„câți argași ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier de foame“.

3. să privească în jur și să vadă: dacă *față de aproapele*, nu cumva s'a făcut vinovat de furt, răpindu-i cele cuvenite după treapta și starea lui și dacă nu l-a smintit cu cuvântul sau cu purtarea față de el, ori dacă a păstrat măsură dreaptă față de lucrurile înconjurătoare și dacă nu folosește cumva prisosințe sau lipsuri imputabile și dăunătoare, în mâncări, în beuturi, în haine sau în bani și în orice fel de avuții, mici sau mari, ori, dacă nu cumva a lucrat peste dreapta chibzuință și peste conștiință, arătându-se nesupus față de sf. Scriptură și față de duhovnicul său — ci, mergând, „s'a lipit de unul din locuitorii țării aceleia și acela l-a trimis la turma sa“.

Dacă s'a cercetat pe sine, cineva, și s'a găsit curat, acela să asculte ce zice sf. Scriptură: „nici ceriurile nu sunt curate înaintea Lui“ și să pogoare ochii în jos, recunoscându-și mizeria în care l-a adus dacă nu păcatul, cel puțin, *ignoranța și lipsa de bună cercetare a conștiinței*, din cauza neglijenței sufletești, care este păcatul cel mai greu și cel mai neluat în seamă al creștinilor de azi.

— „Mă duc la spovedanie“, spune fiecare, dar o face *fără cercare și fără cercetare a conștiinței sale*.

În acest caz pentru un astfel de om, duhovnicul este un om ca toți ceilalți, mărturisirea un obicei intrat în rutină și rezultatul, o amară amăgire.

De aceea pilda fiului rătăcit *ne învață să ne mărturisim păcatele*. Cuvintele „venindu-și întru sine“ însemnează introspecție și cercetare de sine, socotire a stării omului față de Dumnezeu și față de datoriile sale, după treptele mai sus arătate, fără de care treapta iertării este cu neputință de ajuns.

Până ce nu cunoaștem că ne-am depărtat; pe cine am părăsit și de cine ne-am lipit, ce am cheltuit și de ce ne-am lipsit; ce am fost și ce am ajuns? până atunci nu va veni în sufletul nostru durerea zdrobirii de suflet care varsă lacrima pocăinții, a părerii de rău și hotărîrea de a ieși din hotarele fărădelegilor și depărtării de Dumnezeu: „scula-mă-voiu“.

Fiul rătăcit a zis „scula-mă-voiu“ nu pentru că ședea, ci pentru că era căzut, iar noi nu numai din „cădere“ ci din adâncă *cufundare*, cum vom putea ieși cu singura vorbă lipsită de cercetare profundă: „mă duc“.

Cum ne spovedim noi?

Dar fie și această îndrăsneală; să ajungem la Duhovnic. Oare am pus în gândul și inima noastră ce vom zice?

— Cine mai are timp? La graba zilei din urmă, când se îngrămădesc toți și timpul s'a scurtat la câteva clipe, stă creștinul nostru desvinovățindu-se: „n'am omorât, n'am furat, n'am aprins... n'am pizmuit... etc.“ O minune, fariseul s'a furișat sub epitrahilul spovedaniei și începe să se laude, este aceasta mărturisire?

— Nu, ci urâciune în fața lui Dumnezeu. Mărturisire este acuzarea proprie și nu apărarea sau justificarea de sine. Mărturisirea nu este *nesocotire* sau *negare* a păcatelor, ci socotire a lor și vestire fără de sfială și fără de rușine în fața duhovnicului care nu este în acel ceas nimic altceva decât cu adevărat martorul care acum și la dreapta judecată, va da mărturie pentru zdrobirea inimii noastre. Dar ce mărturie va da el când creștinul de azi nu-și zdrobește inima, nu-și socotește păcatele și nu se acuză pe sine?

Să luăm deci aminte: Bunul Dumnezeu este cu adevărat milostiv dar este și Drept și nu poate fi înșelat de nimeni și cu nimic. Ca să ne mântuiască n'a precupețit nimic iar nouă nu ne cere decât reîntoarcerea din țara fărădelegilor prin *pocăință* și *mărturisire* care este chipul sau modul de a ne pocăi. Necesitatea mărturisirii o confirmă istoria mântuirii oamenilor, iar pilda ei o dă fiul cel rătăcit. Rezultatul este iertarea și îmbrăcarea demnităților nu numai a celor omenești ci a celor mai alese vrednicii; înfierea și reprimirea în casa Tatălui ceresc.

Dar toate acestea fără de pregătire, fără de părere de rău, fără de zdrobire a inimii cu socotirea fărădelegilor și a stării mizerabile în care ne-a adus și ne aduce păcatul, nu se pot moșteni, fiindcă fără mărturisire omul nu numai că „șade“ în țara depărtării de Dumnezeu și de Darurile Lui, ci *este căzut și cufundat* în fărădelegi din cari numai *voința inimii înfrântă* și smerite, numai ea ne poate răpi.

Ce să facem?

În baza acestor constatări, datoria noastră este a căuta și a cere dar de mărturisire dela Bunul Dumnezeu ca prin Harul Său să ne dea virtutea smereniei și cu ea să vedem starea în care ne găsim — *calea este introspecțiunea și rugăciunea*: „că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea“ (Ps. 50, 3), iară „ochii mei pururea spre Domnul și

el va scoate din lut picioarele mele“ (Ps. 24, 14).

Odată cunoscând aceasta, prin zdrobire de suflet, care este părere de rău (vezi Ps. 37, 107), vom hotărî părăsirea păcatului și întoarcerea la Dumnezeu și la viața neprihănită cu orice risc, orice rușine am suferi, orice canon am primi. Și ce sunt acestea dacă nu elementele unei mărturisirii sincere și curate? În baza lor vine iertarea (I Ioan 1, 9; Ps. 31, 5) și pentru „osteneala“ acestor *datorii* și *necesități* pentru liniștirea ființei noastre aici, Bunul Dumnezeu ne primește cu brațe de iubire Părintească răsplătind mărturisirea noastră vrednică de mila Lui, cu cele mai alese daruri și demnități ale Împărăției Sale, pentru fericirea noastră în veșnicie.

Rugăciune

Brațele Părintești sârguește a le deschide mie Mântuitorule, că cu păcate grozave vieața mea toată o am cheltuit, ci privind la bogăția cea necheltuită a milostivirii Tale, cu umilință strig: Părinte greșit-am la oeriu și înaintea Ta, primește-mă ca pe unul din argații tăi. Amin.

Prin lume

(Un orfan)

Duios trage clopotul în dimineața de Crăciun. Intr'o casă din sat, un copilăș orfan de 4 ani stă întins în pat, are febra ridicată și e aproape de agonie.

Măicuța sa și câteva vecine stau lângă el și vorbesc că nu pot merge la slujba de dimineața.

Copilul le întrerupe: „Maică, ai spus că vine Moș Crăciun, eu nu l-am văzut“.

Nu avea femeia cu ce-i cumpăra ceva, și nici măcar bani pentru doctor.

„Nu-l văd nici pe tata, ori n'a venit?... Tăcere... „A, uită-l...! mă ia în brațe...! mă sărută... mi-a adus boboanțe (bomboane)... jucării... hâ-l...! hâ-l...! A intrat în agonie...“

Lumânările se aprind, ochisorii își pierd lumina vieții, gura a rămas întredeschisă cu un zâmbet în colț...

Corpul stă întins pe masă asemenea unei păpuși și îmbrăcat în alb ca un îngerăș. Sufletul s'a dus la Tatăl lumii și la tatăl său...

Nu mai e orfan...!

Mama e orfană'n lume.

Pr. Ilie Câmpianu

S T I R I

Di Ministru Ion Petrovici la serbarea patronului Internatului teologic din București. În 30 Ianuarie a. c., cu ocazia serbării Patronului Internatului teologic, Di prof. Ion Petrovici, Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor, a spus următoarele:

„Filosofia se învecinează cu multe discipline, fiindcă nu stă în pustiu. Cel mai apropiat vecin rămâne însă învățământul teologic. . . *Teologia, care se găsește pe un pisc și, trebuie să adaug, pe cel mai înalt dintre toate, e bine ca, atunci când vrea să coboare pentru, a se apropia mai mult de lumea faptelor să aibe, drept primă stație de coborîre, filosofia.*

Știu că teologia a fost socotită în unele cercuri intelectuale drept o specialitate care nu e de actualitate. Dacă se ia noțiunea de actualitate în înțeles de vremelnic, atunci teologia nu e actuală. *Nu e în sensul acesta de actualitate, fiindcă e permanentă.*

... Aveți tocmai menirea să faceți să progreseze sectorul vieții sufletești care a rămas îndărăt față de progresul vieții materiale. Știința și tehnica au realizat progrese considerabile în ultimul timp, *dar sectorul bună-tății sufletești a rămas cu mult în urmă.* În acest domeniu aveți de desfașurat o activitate stăruitoare îndeplîndu-vă misiunea după prescripțiile Evangheliei. . . *Nu aveți decât să săpați mai adânc în profunzimile sufletului omenesc pentru a desfunda izvoarele de bună-tate care se află ascunse în el.* Totul este să pătrundeți cu cuvântul și mai ales cu exemplul în aceste străfunduri ale sufletului. Cred că sufletul omenesc cuprinde două zone. O zonă superficială, care reprezintă un fel de oglindă a lumii exterioare și o zonă mai profundă, în care fenomenele subiective nu sunt o oglindă ci o negație a celor externe. În aceste adâncimi aveți a vă coborî pentru a descoperi adevărata față a existenței.

Eu n'am crezut și nu cred că bună-tatea și legile morale sunt accidente și închegări vremelnice în viața noastră sufletească. *Cred că bună-tatea și legile morale corespund însăși legii metafizice a existenței.*

Conferințele „Astrel” în Caransebeș. Ca și până acum așa și în anul acesta Comitetul despărțământului Astra din Caransebeș organizează în orașul nostru o serie de conferințe. Publicăm ordinea acestor conferințe:

6 Februarie: Prof. V. Radu dela Facultatea de Științe Timișoara: „Somnul și visele”.

13 Februarie: Prof. Al. Borza dela Extensiunea Universitară: „Dovezile etno-botanice ale continuității noastre”.

20 Februarie: Prof. R. Rîșan dela Facultatea de Științe Timișoara: „Chimia în problema alimentării”.

27 Februarie: Prof. S. Opreanu dela Extensiunea Universitară: „Ardealul în unitatea pământului românesc”.

12 Martie Prof. E. Pop dela Extensiunea Universitară: „Pasiuni științifice transilvănene”.

19 Martie: Prof. I. Tănăsescu dela Facultatea de Științe din Timișoara: „Razele vieții”.

26 Martie: Prof. V. Stanciu, președintele Extensiunii Universitare: „Un episcop ziarist”.

2 Aprilie: Lt. Colonel Corneliu Fortunescu: Subiect rezervat.

Conferințele se țin cu concursul „Societății române de cântări și muzică” și al școalelor din Caransebeș, în

sala de festivități a liceului „Traian Doda”, în fiecare Duminică după masă la orele 16³⁰.

„Gândirea”, eminenta revistă a apărut în Nrul de pe Ianuarie a. c. în frunte cu un articol neasemuit de frumos al directorului, Nichifor Crainic „Ortodoxia română ca funcțiune europeană”. Adresat studenților, cuvântul înaripat al marelui scriitor risipește toate grosolăniile debitate de dușmanii seculari ai neamului nostru la adresa ortodoxismului român, tocmai în momentul când poporul român ortodox îndeplinește o funcțiune europeană.

„Revista Istorică Română” ce apare în București sub direcția Dlui prof. univ. Const. I. Giurescu în ultimul număr publică un studiu al Dlui I. D. Suciuc „Precizări cu privire la Arhimandritul Patrachie Popescu”, interesante complectări la cele publicate în „Monografia Eparhiei Caransebeș” a d. cons. Nicolae Cornean. Poate, într-un număr viitor, vom reproduce acel studiu.

Tensiune diplomatică între Anglia și Spania.

Cauzele ar fi mai multe, provenind mai ales din experiența pe care Spania o are din războiul civil cu privire la pericolul comunist. Anglia însă află de bine să acuze pe Spanioli de filo-germanism. Tensiunea oricum este mare și nu va duce la nimic bun pentru nici una din cele două țări.

† **Preotul Pavel Drăgan** din Doclin, pensionar, a trecut la cele vecinice acum 4 săptămâni. După cei 52 de ani de preoție, răposatul preot a fost petrecut la groapă cu un sobor de preoți în frunte cu protopopul Bocșei, Dr. Nicolae Iorgovan, care l-a și parentat.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Societatea română de cântări și muzică Caransebeș.

Convocare

Domnii membri, fondatori, sprijinitori și activi ai societății sunt rugați a lua parte la

Adunarea generală anuală,

care se va ține în ziua de 13 Februarie 1944, ora 4 după masă, în sala de repetiție a Corului din curtea Academiei Teologice.

Comitetul societății.

EUGEN SPANG

— AURITOR DIPLOMAT DE BISERICI —

TIMIȘOARA III. Str. Odobescu Nr. 63.

Primește aurirea de orice ornamente bisericesti cum și vopsirea și marmorarea cu preț moderat.

11-12